

HỒI 599

Ngọc Nữ Phương Tâm

Tường An chìm ngập trong cơn mưa gió mịt mù, mọi thứ thoát ẩn thoát hiện, mờ nhạt không rõ ràng, cảm giác mơ hồ thật tuyệt diệu.

Hai người một già một trẻ, đều cao thủ tuyệt thế đại diện cho hai thế hệ, tối nay lại cùng nhau ung dung dạo bước men theo kênh Vĩnh An trong đêm mưa.

Từ Tử Lăng thở dài: "Tà vương lần này đến đây lại muốn giết ta ư?"

Thạch Chi Hiền thần sắc ung dung bình tĩnh, tỏ rõ phong phạm của một đại tông sư, lãnh đạm nói: "Một lần làm sai khó tránh lần khác sẽ không sai, lần trước may mắn là ta đã kịp dừng cương bên bờ vực. Chao ôi, Tử Lăng có biết là mỗi lần ta xuất ra một chiêu thì đều phải trải qua một trận đấu tranh mãnh liệt trong nội tâm. Như vậy cũng còn may, nên chưa gây ra sai lầm lớn gì."

Từ Tử Lăng nghe mà phát run lên, nếu như y nói thật, lần đó gã giữ được mạng không phải vì Thạch Chi Hiền chưa hết nội thương, mà chính là vì Thạch Thanh Tuyền, điểm yếu duy nhất của y.

Nhưng gã vô phương xác định được Thạch Chi Hiền bây giờ nói thật hay nói dối nữa, đối diện với hắn có thể là một Thạch Chi Hiền có sơ hở cũng có thể là một Thạch Chi Hiền hoàn toàn không có chút sơ hở nào.

Thạch Chi Hiền nhếch mép cười, nói tiếp: "Chắc Tử Lăng có công việc trọng yếu phi thường ở Trường An này, nên đến Thanh Tuyền cũng không lý tới, tình ái cũng gác qua một bên luôn!"

Từ Tử Lăng trong lòng thầm kêu cứu mạng, Thạch Chi Hiền trí tuệ cực cao, nếu để y phát hiện 'Tru Hương đại kế' của bọn gã, hậu quả không sao tưởng tượng được!

Từ Tử Lăng cố ý đánh trống lảng: "Tại hạ có một chuyện thủy chung không hiểu nổi, muốn nhờ tiền bối chỉ dạy."

Thạch Chi Hiền gật đầu: "Cứ thoải mái nói đi, dù sao cũng còn thời gian! Tối nay có chuyện đặc biệt một chút, sẽ có người đổ máu."

Từ Tử Lăng trong lòng rét run, Thạch Chi Hiền đối diện việc người khác đổ máu lại đề cập một cách thần nhiên như chuyện thường ngày, càng chứng tỏ bản tính máu lạnh của y.

Từ Tử Lăng nhíu mày hỏi: "Tà vương có phải lấy chuyện giết người làm vui không?"

Thạch Chi Hiền ngạc nhiên: "Đây là chuyện mà ngươi không hiểu sao?"

Từ Tử Lăng thở dài đáp: "Chuyện tại hạ không hiểu là chuyện khác, chính là vì sao tiền bối lại cho rằng tại hạ và lệnh thiên kim Thanh Tuyền tiểu thư là một đôi tình nhân sắp tiến tới hôn nhân? Sự thật thì tại hạ và Thanh Tuyền tiểu thư chỉ là bằng hữu bình thường thôi!"

Thạch Chi Hiền dừng bước bên bờ kênh Vĩnh An, hai tay chấp sau lưng, chăm chú nhìn cảnh đêm trong màn sương phía bên kia bờ, nhẩn thần lộ vẻ thương cảm, chầm chậm thốt: "Thạch Chi Hiền ta là người từng trải, làm sao nhìn nhầm được? Ngươi giống hệt như ta hồi xưa gặp Bích Tú Tâm, không tự chủ được bản thân! Trừ phi ngươi có thể tuyệt tình nhất quyết cả đời không đến sống ở U Lâm tiểu trúc, khi đó Thạch Chi Hiền ta đây mới đành chấp nhận mình sai."

Chuyển mắt nhìn về phía Từ Tử Lăng, lão dịu giọng: "Ta từng nấp trong chỗ kín bí mật nhìn nó, giống y như mẹ nó ngày xưa vậy. Ngươi nhìn thấy Thanh Tuyền cũng như ta nhìn thấy Tú Tâm vậy, thử hỏi ta sao lại không hiểu rõ? Nói cho ta biết, lần đầu tiên Tử Lăng ngươi nhìn Thanh Tuyền cảm giác như thế nào, có thể nói thẳng ra được không?"

Từ Tử Lăng nằm mộng cũng không thể tưởng được Thạch Chi Hiền trong đêm mưa lại đến tìm hấn tâm sự chuyện lớn này. Quần áo trên tuy người ướt đẫm, nước mưa rơi trên mặt mát lạnh, lại có cảm giác dễ chịu.

Lần đầu gặp Thanh Tuyền, gã cũng mơ hồ không biết là lần nào, có phải đó là lần đầu gã nhìn thấy nàng, hoặc là nhìn thấy bóng sau lưng của nàng? Hoặc là đêm trung thu ở Thành Đô, gã đứng bên kia đường nhìn thấy nửa khuôn mặt điểm lệ của nàng?

Gã bất giác giật mình đáp: "Lần cuối cùng gặp nhau nàng mới cho tại hạ nhìn thấy dung mạo chân chính của nàng, do đó tại hạ cũng không biết lần nào có thể tính là nhìn thấy nàng đầu tiên nữa."

Thạch Chi Hiền cười khổ thốt: "Thanh Tuyền hài nhi ơi! Hài nhi đã biết nam nhân trong thiên hạ đều là kẻ đàn độn, còn ai có thể hiểu được hài nhi đây!"

Từ Tử Lăng ngạc nhiên kêu lên: "Ý của Tà vương là gì?"

oOo

Khấu Trọng quay về Tư Đồ phủ trước tiên lấy Tỉnh Trung Nguyệt rồi thay y phục dạ hành. Hiện tại còn một khắc nữa mới đến canh một, định tranh thủ trước lúc Hầu Hi Bạch về, tìm Từ Tử Lăng để bàn về kế hoạch giết Thạch Chi Hiền, bởi chuyện này không tiện bàn đến khi có mặt Đa Tình Công Tử.

Nào ngờ chờ mãi, người trở về lại không phải Từ Tử Lăng, mà là Loan Loan. Hắn trước hết tháo mặt nạ, sau đó vào phòng gặp nàng.

Nàng mỹ nữ chân trần quỳ quái khó lường đang ngồi dựa trên ghế, dung nhan tươi tắn động lòng người, khiến người chưa biết gì về nàng ta đầu vác mắt hoa. Tuy vậy, Khấu Trọng cứ thấy nàng là bất giác nổi nóng lên.

Loan Loan nhìn thấy biểu hiện không thân thiện của hắn, buồn bã hỏi: "Ta đã làm gì đắc tội với Thiếu soái ngài vậy?"

Khấu Trọng ngồi cách xa nàng, trầm giọng hỏi: "Làm sao hồi sáng ngươi biết người sắp đến là Thương Tú Tuần?"

Mặt ngọc chuyển thành lạnh lùng, Loan Loan bất mãn hỏi lại: "Bằng vào đâu mà ngươi kết luận là ta biết Thương Tú Tuần đến?"

Khấu Trọng nổi giận đáp: "Con muốn giảo biện nữa a, nếu ngươi không biết người sắp đến là Thương Tú Tuần, cần gì cố ý lưu lại hương khí, làm liên lụy đến ta và Lăng thiếu gia!"

Loan Loan sắc mặt có chút thay đổi, lộ vẻ suy tư, rốt cuộc phục hồi về bình tĩnh, ôn nhu nói: "Ta và ngươi không cần tranh cãi về vấn đề này, các ngươi còn muốn hợp tác với ta nữa không?"

Khấu Trọng trong lòng suy nghĩ về thân tình vừa rồi của nàng, thân tình đó quả chưa từng hiện ra trên mặt ngọc của nàng, ắt hẳn là chuyện đặc biệt mới gây chấn động lớn với nàng như thế, có khi còn liên quan đến Thiên Ma đại pháp cũng nên. Bởi khi nàng luyện công có vấn đề gì đó nên mới lưu lại hương khí. Có phải bọn gã đã trách lầm nàng không? Vì thế nên hạ giọng nói: "Thành thật xin lỗi! Bọn ta phải từ bỏ chuyện hợp tác thôi. Bọn ta và ngươi nhiều lần hợp tác nhưng chưa bao giờ có kết quả tốt. Lần này cũng không ngoại lệ!"

Loan Loan nhẹ nhàng hỏi lại: "Có một chuyện không biết Thiếu soái có biết hay chăng?"

Khấu Trọng cười khố: “Nói đi! Nàng còn thủ đoạn nào nữa không?”

Loan Loan ngưng thần nhìn đêm mưa bên ngoài cửa sổ, ôn nhu nói nhẹ: “Loan nhi đối với Khấu Trọng người đã không thể nhẫn nhịn nữa rồi, quyết định giết chết người!”

Khấu Trọng thất thanh kêu lớn: “Cái gì?”

oOo

Thạch Chi Hiền nói: “Đi theo ta!”

Y lướt dọc theo bờ kênh, đột nhiên hạ thân xuống một chiếc khoái đĩnh, Từ Tử Lăng bất đắc dĩ nhảy xuống theo, ngồi xuống ở đuôi thuyền.

Thạch Chi Hiền đối với kênh Vĩnh An tựa hồ có hảo cảm đặc biệt, đây là lần thứ ba Từ Tử Lăng gặp hấn ở kênh Vĩnh An này, trực giác cho biết đối phương tạm thời không có ác ý.

Hiện thời vị cao thủ đệ nhất Ma môn từ từ chèo thuyền, chiếc thuyền nhẹ trôi theo dòng sông qua Dục Mã kiều chậm chậm hướng về Vô Lậu tự.

Mưa như tơ trời bay lất phất, dòng kênh mờ mịt, cây cỏ hai bên bờ biến thành những bóng mờ mờ lung, mấy ngọn đèn hai bên bờ trong màn mưa chỉ còn là những vầng sáng nhàn nhạt, hòa làm một với mưa gió.

Thạch Chi Hiền thành khẩn nói: “Thanh Tuyền sợ rằng nam nhân đối với nhan sắc của nó sẽ hồ tu loạn tưởng, nên trước giờ không dùng mặt thật để gặp người khác. Lần trước nó tại Thành Đô chẳng những cho người nhìn dung mạo, mà còn vì người mà thổi một khúc tiêu nữa. Nó đối với người đã biểu lộ tình ý rõ ràng như vậy, Tử Lăng người nói đi, có phải là người ngu ngốc lắm không?”

Từ Tử Lăng trong lòng chấn động, không thể tưởng tượng rằng lão hiểu rõ chuyện của mình và con gái y đến vậy, tuy vậy gã vẫn không hoàn toàn đồng ý với lời lão. Gã cảm thấy Thạch Thanh Tuyền chỉ muốn cảm tạ gã trọng nghĩa giúp đỡ, lại là lần gặp mặt cuối cùng, mới đặc biệt ưu đãi mà thôi. Tuy trong đó cũng có một chút hảo cảm giữa nam và nữ, nhưng tuyệt không như Thạch Chi Hiền nói là biểu hiện của tình yêu.

Tim gã bất giác đập lên điên cuồng, không thể không nhớ lại tình cảnh mê người lúc đó. Mỗi lần ở bên cạnh Thạch Thanh Tuyền thì thời gian trôi nhanh như tia chớp, nhưng mỗi nét biểu cảm trên mặt nàng lại luôn luôn hiện rõ ràng trong đầu óc gã.

Âm thanh thương cảm của Thạch Chi Hiền truyền đến tai gã: "Ta chọn Thành Đô để bồi dưỡng Hi Bạch, chỉ vì để gần Thanh Tuyền, để có thể bí mật nhìn lén nó. Mỗi khi trong tim ta nảy sinh ác niệm liền lập tức rời khỏi ngay, nhưng mỗi lần ta nhớ đến nó thì nhin không được phải đến ngay Thành Đô. Ôi! Loại thống khổ này thật không có cách nào diễn tả cho người ngoài hiểu được!"

Từ Tử Lăng ngờ ngạc nhiên nhìn ông ta, đến giờ mới hiểu được vì sao lão lại đào tạo Hầu Hi Bạch thành kẻ đa tình, bởi vì mỗi lần đến Thành Đô, lão đều trở thành một Thạch Chi Hiền thâm tình tràn đầy hối hận

Gã buột miệng: "Trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, vì sao tiền bối lại không thể tỉnh ngộ khỏi ác mộng đấu tranh cừu sát? Tiền bối nói rằng biết khi nào mình sinh tâm ác niệm, tức trong lòng phân biệt được thiện ác mà, nếu như thế, tại sao lại không từ bỏ chuyện ác để làm điều lành?"

Thạch Chi Hiền phá lên cười sảng sặc: "Thạch Chi Hiền ta từ lúc xuất đạo đến nay, chưa có ai như Tử Lăng dám đối diện giáo huấn! Ta vừa rồi nói về ác niệm, tức là nói ác niệm đối với Thanh Tuyền thôi! Còn từ xưa đến nay, đấu tranh giết chóc chưa bao giờ dứt, mà sẽ còn kéo dài mãi mãi, đó là nhân tính, chứ không thể kể là ác niệm được. Thế thời bây giờ là luật rừng man rợ, tại sao người thuyết pháp ta mà không chịu tìm Khấu Trọng hay Lý Thế Dân thuyết pháp? Bọn họ có lý tưởng riêng của họ, Thạch Chi Hiền ta có lý tưởng và sứ mệnh riêng đối với Thánh môn của ta. Chúng ta hằng mấy trăm năm nay luôn bị võ lâm chính thống áp bức và truy diệt, chỉ có thể sống cuộc sống trong bóng đêm. Bây giờ cơ hội cuối cùng đã đến, làm người có chí lớn lẽ nào lại bỏ qua?"

Ngữ khí đầy thờ ơ lão nói tiếp: "Tử Lăng có hứng thú xem ta giết mấy tên không?"

Từ Tử Lăng ngạc nhiên hỏi: "Tiền bối lẽ ra phải biết đáp án của ta chứ! Tà vương không sợ ta ngăn trở sao?"

Thạch Chi Hiền mỉm cười nói: "Rất có thể ngươi sẽ vui mừng nhìn ta giết những người này, tuyệt đối không nổi thiện tâm để cản trở đâu, bởi vì trong lòng ngươi bọn họ đều đáng phải chết, và trong lòng ta cũng vậy!"

Từ Tử Lăng trầm giọng hỏi: "Là ai?"

Thạch Chi Hiền vừa cười vừa nói: “Là người của Đại Minh Tôn giáo, ta rất hiếu kỳ về Ngự Tận Vạn Pháp Căn Nguyên Trí Kinh của bọn chúng. Không giết vài tên để làm gương, bọn chúng có chịu ngoan ngoãn dâng lên cho ta xem qua hay sao?”

Từ Tử Lăng trong lòng chấn động, không tưởng rằng người của Đại Minh Tôn giáo cũng đến Trường An, biết rằng mình chỉ có lựa chọn duy nhất là đi theo lão, xem trong số người mà lão muốn giết có Đoàn Ngọc Thành hay không.

oOo

Loan Loan đứng dậy rồi đi thẳng vào trong phòng.

Khấu Trọng bật dậy theo sát sau lưng nàng, ngạc nhiên hỏi lại: “Người không phải nói muốn giết ta sao? Sao lại đi vào phòng ngủ?”

Loan Loan bắt hẩn dừng lại, nhẹ nhàng nói: “Ta không đi ngủ, mà chỉ là rời khỏi đây. Hai câu vừa vừa nói lúc nãy đã ở trong lòng ta từ lâu rồi, cuối cùng cũng đã nói ra, thật là dễ chịu.”

Khấu Trọng nhíu mày thốt: “Người cuối cùng cũng đã thừa nhận, mấy chuyện hợp tác gì đó đều là để lừa người thôi.”

Loan Loan vẫn quay lưng về phía hẩn, lãnh đạm nói: “Đúng vậy! Tất cả là để lừa người thôi! Chao ôi, Khấu Trọng người cũng biết mình đã là địch nhân lớn nhất của Thánh môn bọn ta, nếu để Tống Khuyết ủng hộ Thiếu Soái quân của người, thành tựu thu thập bao nhiêu năm của bọn ta coi như đổ sông đổ biển hết! Ta muốn giết người, Thạch Chi Hiền cũng muốn giết người. Ta khác với Thạch Chi Hiền ở chỗ từng có cảm tình đặc biệt với người, cho nên mới cố ý để người xuất ngôn nhục mạ ta, cho đến khi ta không thể nhịn nổi nữa mới có thể xuất thủ hạ sát.”

Khấu Trọng bật cười nói: “Những câu cuối cùng này, nếu Thạch Chi Hiền nói thì hết sức tự nhiên, nhưng còn Loan Loan người hả? Còn thiếu một chút tư cách đó!”

Loan Loan phát ra tiếng cười như chuông ngân, như đùa cợt gã quá tự tin, cũng như cười nhạo sự vô tri của gã, bình tĩnh cất tiếng: “Không còn Khấu Trọng thì thiên hạ thật không còn thú vị nữa, nhưng thật không còn chọn lựa nào khác rồi, từ nay về sau chỉ đành dựa vào lực lượng bản thân ta đối phó với Thạch Chi Hiền thôi vậy!”

“Choang!”

Cùng lúc Tỉnh Trung Nguyệt rút ra khỏi vỏ, thân hình mềm mại của Loan Loan nhanh chóng quay phắt người lại, phát ra một chỉ.

Khấu Trọng vẫn chưa có cơ hội dùng Tỉnh Trung Nguyệt chém xuống, bởi vì bên hông trái chột có một sức hút cực kỳ mãnh liệt, gã trước khi lâm trận vốn rất tự tin, hiện tại bất giác bị chấn động mạnh, biết rằng mình vừa động thủ đã rơi vào thế hạ phong.

Quả như Từ Tử Lăng đã nói, Loan Loan đã thực sự luyện thành Thiên Ma đại pháp tăng tối cao, những lần trước đối mặt với Chúc Ngọc Nghiên gã cũng chưa từng lâm vào tình huống không tài nào tự chủ đáng sợ như thế này!

Thiên Ma Khí trường trước khi nàng ta xuất chỉ đã được phát ra, bao bọc lấy gã, khiến gã chưa chân chính giao thủ đã bị trói chân trói tay, có sức mà không sao dụng được.

Khấu Trọng phi thân lùi về phía sau, Thiên Ma Khí trường đột nhiên biến thành mười mấy luồng kinh khí, tựa như những sợi Thiên Ma phiêu dật vô hình từ bốn phương tám hướng trói chặt lấy gã.

Ma công như thế, quả làm cho người ta cực kỳ kinh hãi.

Loan Loan tựa như đang thi triển Thiên Ma vũ kỳ diệu, kết hợp với dung mạo tuyệt thế, bước chân, nhắc tay, mỗi tư thế đều làm cho người ta động tâm, mỗi cử động trông như tự nhiên thoát tục, lại hàm chứa sát chiêu nguy hiểm chết người. Toàn thân Khấu Trọng bị bao bọc sự bởi dung hợp giữa chí mỹ và chí ác này, miễn cưỡng nhờ vào chân khí hộ thể đối phó mấy sợi dây đối bằng kinh khí của Loan Loan, hoàn toàn không có khả năng hoàn thủ. Một chỉ của Loan Loan xuất ra đã phong tỏa đường tiến công của gã, bức gã phải từ bỏ thế công, chỉ còn đường lui lại mà thôi.

Loan Loan mỉm cười nói: “Thực lực chân chính là câu trả lời tốt nhất, Thánh môn tuyệt học của bọn ta bác đại tinh thâm, Khấu Trọng ngươi làm sao tưởng tượng nổi!”

Liền đó chỉ hóa thành chuông, cánh tay kia từ trong tay áo lộ ra, hai lòng bàn tay hướng vào nhau như hai cánh bướm uốn lượn trong một không gian chật hẹp, thủy chung lòng bàn tay vẫn đối vào nhau, động tác linh động tinh diệu, biến hóa liên miên bất tuyệt khiến người nhìn phải hoa mắt chóng mặt.

Hiện tại Khấu Trọng toàn thân giới bị, Loan Loan không ngừng ép tới gần, Thiên Ma khí trường vây bọc lấy gã liên tục tăng cường sức ép, nhưng gã vẫn chưa nhìn thấu được thủ pháp của nàng.

Rốt cuộc Loan Loan đã thanh xuất ư lam, vượt qua được Âm Hậu Chúc Ngọc Nghiên, nếu không kể đến Thạch Chi Hiền thì nàng ta chính là đệ nhất kinh địch của bọn gã.

Đột nhiên gã toàn thân căng thẳng, gã vừa rồi đã xuất chiêu "Bất Công", vốn là chiêu vừa thủ vừa công, giờ hoảng sợ nhận ra chiêu sống đã biến thành chiêu chết, chính là vì Loan Loan thông qua Thiên Ma Khí trường đã phá vỡ chiêu "Bất Công" của gã.

Khấu Trọng trong lòng kêu hoảng, tay ngọc của Loan Loan ngay lập tức biến mất, thu lại vào tay áo. Ống tay áo phồng lên phất ra, nhắm thẳng vào mặt Khấu Trọng, giống như đánh thẳng mà cũng như đánh vòng, khó mà đoán biết được. Đồng thời Thiên Ma kinh khí từ bốn phía nhanh chóng hướng về trung tâm, dồn ép chân khí hộ thể của hắn, các dòng chân khí kỳ dị đó như những mũi dùi lạnh giá sắc bén đáng sợ, gã như bị gió mạnh vây bọc, không thể cử động tùy ý được.

Khấu Trọng điên cuồng hét to một tiếng, Tinh Trung Nguyệt chém thẳng về phía trước.

oOo

Từ Tử Lăng theo Thạch Chi Hiền rời bỏ thuyền ở bờ kênh, gấp nhà vượt nhà, đi mãi về hướng đông nam đến trước một căn nhà lớn ở Thanh Long phường.

Thạch Chi Hiền thần sắc nhàn hạ như đi dạo, mỉm cười nói: "Người của Đại Minh Tôn giáo ác độc vô cùng, dám nhân lúc ta bị trọng bệnh xâm nhập Trung Nguyên, thậm chí dám ly gián ta và Hư Ngạn, tội này có đáng chết không?"

Từ Tử Lăng nhân cơ hội này hỏi tới: "Đại tôn của Đại Minh Tôn giáo là ai?"

Thạch Chi Hiền không đáp mà hỏi lại: "Tử Lăng thử đoán xem là ai?"

Từ Tử Lăng đáp: "Có phải là Hứa Khai Sơn không?"

Thạch Chi Hiền cười không đáp, đi đến trước đại môn, bình thần nói: "Sau khi phá cửa xông vào, ta gặp ai giết nấy, gà chó cũng không tha đâu! Tử Lăng có ý kiến gì không?"

Từ Tử Lăng thở dài: “Tà vương có nghĩ đến trong đó có vài kẻ vô can không, chẳng hạn như vài người ở Trường An được thuê làm thị nữ, hoặc một vài tên lâu la tiểu tốt vốn không đáng cho Tà vương xuất thủ đó?”

Thạch Chi Hiền lắc đầu nói: “Hèn gì ngày nay ra mặt tranh thiên hạ chính là Khấu Trọng chứ không phải Từ Tử Lăng người. Đại Minh Tôn giáo tuyệt đối không cho phép ngoại nhân trà trộn vào. Lần này đến Trường An đều là những nhân vật chủ chốt cả, người có biết vì sao bọn chúng đến đây không?”

Từ Tử Lăng chẳng có chút manh mối nào, nên lắc đầu biểu thị không rõ.

Lúc này vừa hết canh một, mưa vẫn rơi đều, đường to ngõ nhỏ không một bóng người, nhà nhà chìm trong bóng đêm, đa số dân chúng đều đã đi tìm giấc mộng đẹp.

Thạch Chi Hiền ôn tồn đáp: “Bồ Tát lên nắm quyền, Đại Minh Tôn giáo vì chuyện của Bái Tử Đình đã đắc tội với Đột Lợi, Hiệt Lợi, ở Tái ngoại không còn chỗ dung thân, bọn chúng bây giờ chỉ còn đường duy nhất là tìm cách thiết lập căn cơ ở Trung thổ mà thôi. Tên Bích Trần xuân ngọc chẳng biết tự ái, lại đi hỗ trợ cho Đại Minh Tôn giáo phát triển thế lực, nhường Trung thổ cho Đại Minh Tôn giáo, thật là ngu dốt hết chỗ nói! Phàm trừ cỏ phải nhổ tận gốc, ta lần này mà hạ thủ lưu tình, cuối cùng bị hại không chỉ người của Thánh môn ta, mà còn cả dân chúng Trung thổ nữa!”

Tại thời khắc này, Từ Tử Lăng không còn cảm thấy Thạch Chi Hiền tà ác nữa, mà chỉ thấy một người có tham vọng to lớn, mỗi hành động đều suy xét hết sức sâu xa.

Từ Tử Lăng hỏi lại: “Tà vương vẫn chưa nói rõ nguyên nhân thật của việc bọn chúng đến Trường An lần này.”

Thạch Chi Hiền cười đáp: “Đương nhiên vì truyền giáo mà đến, mục đích chính là xây Đại Minh tự tại Trường An này, để cho Thiện Mẫu Sa Phương có thể danh chính ngôn thuận yên ổn mà bám rễ, sau đó mới khuếch trương ảnh hưởng tôn giáo.”

Từ Tử Lăng nhíu mày thắc mắc: “Lý Uyên lại chịu để bọn họ muốn làm gì thì làm sao?”

Thạch Chi Hiền đáp: “Đại Minh Tôn giáo tại Trung thổ vốn chưa có hành vi tàn ác nào rõ ràng, ngoài ra giáo lý đơn giản không phức tạp, nên dễ dàng chiêu nạp tín đồ. Thêm vào có người đưa đường dẫn lối, cơ hội thành công sẽ rất cao. Cho nên ta mới phải dùng thủ pháp sét đánh không kịp bưng tai, một lần xuất chiến xóa sổ hẳn Đại Minh Tôn giáo! Đó cũng là cảnh cáo của Thạch Chi Hiền ta đối với các hệ phái khác trong Thánh môn, thuận ta thì sống, nghịch ta thì phải chết!”

Từ Tử Lăng hỏi tiếp: “Ai là người đưa đường dẫn lối?”

Thạch Chi Hiền điềm đạm đáp: “Làm việc đó không chỉ có một người. Có thể cho người biết luôn chính là Đồng Thực Ni, người vừa được Lý Uyên hết sức sủng ái sau khi sinh quý tử, cho nên đó cũng là sự cảnh cáo dành cho Hư Ngạn!”

Dứt lời song thủ án trên đại môn, vận tụ huyền công.

Từ Tử Lăng thắc mắc: “Nói như vậy thì đại nghiệp thống nhất Thánh môn của Tà vương không được thuận lợi cho lắm!”

Thạch Chi Hiền thông thả đáp: “Ngược lại mới đúng, mọi chuyện càng lúc lại càng dễ dàng. Người của Thánh môn chỉ làm theo lợi ích riêng, khi họ nhận biết thần phục ta sẽ thu lợi lớn nhất, thì đại nghiệp thống nhất Thánh môn đã xong phần lớn rồi!”

Y vận kinh đẩy ra, hai cánh cửa văng ra gãy thành từng đoạn, rơi xuống đất kêu một tiếng “ầm ầm”, trong đêm yên tĩnh tiếng kêu vang vọng rõ rệt.

Cửa mở.

Thạch Chi Hiền chấp tay sau lưng, thông thả đi vào, chẳng khác gì Ma vương đến đòi mạng

Từ Tử Lăng nhớ lại lời lão nói vừa rồi: “Đêm nay sẽ có người đổ máu!”

- o O o -